

இரவுக்குப் பின் பகலைத் தரும் இறைவன், துன்பத்திற்குப் பின் இன்பத்தைத் தருவான் என்பதை உணர்ந்தவன், துன்பம் வந்தால் துவளமாட்டான்.

ஆத்திகளுக்கு இருக்கும் ஆறுதல், நம் துன்பத்தை நீக்க ஒருவன் இருக்கிறான் என்ற நம்பிக்கையே.

அந்த நம்பிக்கையை அவன் இழந்துவிட்டால், அவன் ஆத்திகளாக இருப்பதில் அத்தமே இல்லை.

நாம் அனுபவிக்கும் துன்பங்களுக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன.

அதை அவன் நிறைவேற்றாமல் இருக்கலாம்.

'ஒரு பொருள் உங்களுக்கு மிக நன்மையாக இருந்தும் அதனை நீங்கள் வெறுக்கக்கூடும். ஒரு பொருள் உங்களுக்குத் தீங்கானதாயிருந்தும் அதனை நீங்கள் விரும்பக்கூடும். இதை இறைவன் அறிவானே அன்றி நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்' என்று குர் ஆன் கூறுகிறது.

'வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ' என்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

நம் பிரார்த்தனைகள் சுயநலமானவை. இறைவனோ

நாம் நினைத்தது நடக்காதபோது நாம் துன்பப்படுகிறோம்.

இந்த உலகம் நம்முடையதல்ல; இறைவனுடையது.

இங்கே அவன் என்ன நினைக்கிறானோ அதுதான் நடக்கும். நாம் நினைத்தது நடக்காது.

இறைவன் அரசன். நாம் குடிமக்கள்.

அரசன் நினைத்ததுதான் நடக்கும்; குடிமகன் நினைப்பது அல்ல.

இதை உணர்ந்துகொண்டாலும் நாம் துன்பப்படமாட்டோம்.

அரசன் ஒன்று நினைத்திருக்கக் குடிமகன் வேறொன்று நினைப்பது ராஜ்யரோகக் குற்றமாகும்.

நாம் நினைத்ததை இறைவன் நிறைவேற்ற மாட்டான் என்பதல்ல.

நாம் நினைப்பது பிறருக்குத் தீமையாக இருக்குமென்றால், இறைவன் அதை எப்படி நிறைவேற்றுவான்?

ஏனென்றால், அவன் நம்முடைய மட்டும் இறைவன் அல்லவே.

நாம் நினைப்பது நமக்கே தீமையாக இருக்கலாம். எனவே,

பொதுவானவன்.

இறைவன் பொதுநலம் நாடிச் செய்யும் செயல்கள், சில நேரங்களில் நம்முக்குத் துன்பமாக இருக்கலாம்.

'இது இறைவனின் நாட்டம்' என எண்ணி, அத்துன்பங்களை நாம் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இறைவனின் நாட்டத்திற்கு இணங்குகிறோம் என்ற எண்ணம் அத்துன்பங்களை இன்பமாக மாற்றிவிடும்.

இதனால் இறைவனும் மகிழ்ச்சி அடைவான்.

துன்ப நேரங்களிலும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பவன் இறைவனோடிருக்கிறான்.

ஏனெனில், இறைவன் சத சித் ஆனந்தம்.

துக்கத்தோடிருப்பவன் சாத்தானோடிருக்கிறான். ஏனெனில், சாத்தான் இறைவனின் எதிரி.

'உன் துன்பங்களை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு. நான் பாங்குக்குக் கொள்கிறேன்' என்று சொல்ல ஒருவன் இருக்கும்போது, நாம் எதற்குக் கவலைப்பட வேண்டும்?

- தொடருவேன்